

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jm é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jaromíra Jirsy, soudce zpravodaje Pavla Rychetského a soudce Jana Filipa o ústavní stížnosti obchodních společností **a) G. P. s.r.o.** a **b) G, s.r.o.**, obou zastoupených JUDr. Milošem Holubem, Ph.D., advokátem, sídlem Veletržní 924/14, Praha 7 — Holešovice, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2017 sp. zn. 9 To 310/2017 a výroku I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. července 2016 sp. zn. 1 T 17/2015, za účasti **Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 3**, jako účastníků řízení, a **Městského státního zastupitelství v Praze**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2017 sp. zn. 9 To 310/2017 v části, kterou byly zamítnuty stížnosti proti výroku I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. července 2016 sp. zn. 1 T 17/2015, a výrokem I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. července 2016 sp. zn. 1 T 17/2015 bylo porušeno vlastnické právo stěžovatelek a jejich právo na soudní ochranu podle čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2017 sp. zn. 9 To 310/2017 v části, kterou byly zamítnuty stížnosti proti výroku I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. července 2016 sp. zn. 1 T 17/2015, a výrok I. usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 18. července 2016 sp. zn. 1 T 17/2015, se ruší.

III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci

1. Ústavní stížností, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 7. 2. 2018, navrhly stěžovatelky zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí z důvodu tvrzeného porušení jejich základních práv podle čl. 2 odst. 2 a 3, čl. 11 odst. 1 a 4, čl. 26 odst. 1 a čl. 39 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

II.

Shrnutí řízení před obecnými soudy

2. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 (dále jen „obvodní soud“) ze dne 14. 12. 2015 sp. zn. 1 T 17/2015 byli P. S. a Ing. M. O. uznáni vinnými přečinem šíření toxikomanie podle § 287 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Za to byl P. S. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku bylo dále upuštěno od potrestání Ing. M. O.

3. Trestného jednání se odsouzený P. S. dopustil jako jednatel a třetinový vlastník stěžovatelky a) a jako jednatel její dceřiné společnosti, stěžovatelky b). Další odsouzený, Ing. M. O., tak činil jako dvoutřetinový vlastník stěžovatelky a) a jako osoba fakticky se podílející na řízení a na marketingu obou stěžovatelek, provozujících tzv. growshopy, tedy obchody zaměřené na prodej a distribuci zboží pro pěstování rostlin. Oba odsouzení provozovali prostřednictvím stěžovatelky a) velkosklad zboží, které distribuovali prostřednictvím dvou webových domén a několika kamenných prodejen. Tyto domény využili v roce 2013 (v obdobích, jež jsou blíže specifikovány v uvedeném rozsudku) k nabízení, veřejné prezentaci a prodeji kompletního sortimentu zboží vhodného k nezákonnému pěstování konopí s vysokým obsahem tetrahydrocannabinolu (dále jen „THC“). Předmětné zboží tvořila feminizovaná semena speciálně vyšlechtěných odrůd rostlin konopí s garancí vysokého obsahu THC, jakož i k pěstování potřebná osvětlovací a pěstební technika, zahrnující také zeminu, hnojiva, zavlažovací techniku a měřicí přístroje, a vzduchotechnika, včetně vzduchových filtrů. Na internetových stránkách byla dostupná prezentace vhodného způsobu užití těchto prostředků k pěstování konopí, třeba i skrytým způsobem s maximálním výnosem a s co největším množstvím THC ve výsledném produktu. Zároveň tam byly uvedeny specifikace omamných a psychotropních účinků takto vypěstovaných rostlin konopí na lidský organizmus při jejich užití, a to i kouřením, jejichž součástí byla specifikace chutí a vůní. Bylo při nich používáno vychvalujících výrazů a slovních spojení svádějících ke konzumaci této drogy bez objektivních informací o negativním působení, což bylo též podporováno prodejem kuřáckých potřeb, předmětů umožňujících konzumaci konopí kouřením a drtiček ke zpracování sušiny vrcholíků konopí ke kouření. Většinu uvedeného zboží bylo možno zakoupit také v uvedených kamenných prodejnách. Kromě toho byla výše popsaná obchodní činnost propagována rozšiřováním tištěných katalogů.

4. Podle obvodního soudu bylo uvedené jednání odsouzených, cílené na co možná nejširší okruh veřejnosti, způsobilé vzbudit u zákazníků stěžovatelek a u osob vstupujících na webové stránky jimi provozovaných on-line obchodů rozhodnutí získat návykovou látku vypěstováním konopí a tuto následně užít. Konopí, nebylo-li pěstováno

a používáno výlučně k průmyslovým účelům, bylo přitom v inkriminované době jako omamná látka zařazeno do Seznamu IV podle Jednotné úmluvy o omamných látkách, tvořícího přílohu č. 3 k zákonu č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o návykových látkách“), a THC náleželo mezi psychotropní látky zařazené do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách, který byl přílohou č. 4 k zákonu o návykových látkách.

5. K odvoláním odsouzených i státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 3 (dále jen „obvodní státní zastupitelství“) ve věci rozhodoval Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“). Rozsudkem ze dne 23. 3. 2016 sp. zn. 9 To 55/2016 tento soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil rozsudek obvodního soudu ve výroku o trestu ohledně Ing. M. O. a podle § 259 odst. 3 trestního řádu nově rozhodl tak, že mu při nezměněném výroku o vině uložil trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Dále městský soud podle § 259 odst. 2 trestního řádu vrátil věc obvodnímu soudu s příkazem, aby rozhodl o chybějícím výroku o zabrání věci. Pokud jde o odvolání odsouzených, podle § 256 trestního řádu byla obě zamítnuta jako nedůvodná. Následná dovolání odsouzených proti rozsudku městského soudu pak byla odmítnuta usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2017 č. j. 11 Tdo 1113/2016-68. Ústavní soud odmítl ústavní stížnost Ing. M. O., jež směřovala proti všem výše uvedeným rozhodnutím, usnesením ze dne 9. 10. 2018 sp. zn. II. ÚS 2980/17 jako zjevně neopodstatněnou (všechna rozhodnutí Ústavního soudu uvedená v tomto nálezu jsou veřejně dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

6. Ještě před zahájením trestního stíhání odsouzených byly na základě příkazu soudce Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 31. 10. 2013 sp. zn. 37 Nt 690/2013, příkazu soudce Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 7. 11. 2013 sp. zn. 44 Nt 1323/2013 a příkazu soudce obvodního soudu ze dne 14. 11. 2013 sp. zn. Nt 3107/2013 provedeny prohlídky ve skladu a kamenné prodejně stěžovatelky a) a kamenných prodejnách stěžovatelky b), nacházejících se v Praze. Tyto prohlídky byly provedeny ve dnech 19. a 20. 11. 2013 jako neodkladné a neopakovatelné úkony a byly při nich zajištěny věci ve vlastnictví stěžovatelek, především hnojiva a další pěstební přípravky podporující růst, kvetení a jiné funkce rostlin, zavlažovací technika, osvětlovací technika, vzduchotechnika a jiná elektrotechnika, včetně rozvodů, čerpadel, filtrů, měřičů kyselosti, teploměrů, vlhkoměrů, pěstební prostory s jejich vybavením, pěstební nádoby, měřicí přístroje včetně vah, součásti pro hydroponické pěstování rostlin, pěstební substráty, prostředky na sušení rostlin a separaci jejich částí, osvěžovače vzduchu, kuřácké pomůcky jako například bongy, drtičky, dýmky, šlukovky, vaporizéry, čisticí prostředky na kuřácké pomůcky, reklamní a propagační materiály, mikroskopy, obalový materiál, semena konopí a rostliny neznámého původu, různé firemní písemnosti, zahrnující razítka, pokladní doklady, ceníky semen a dalšího zboží a návody. Zajištěny byly i částky 548 740 Kč, 914 EUR a 58 620 Kč. Část zajištěného zboží byla podle § 80 odst. 1 věty první trestního řádu vrácena usnesením Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru obecné kriminality, 4. oddělení ze dne 16. 12. 2014 č. j. KRPA-404753-178/TČ-2013-001374-ŠTE.

7. Obvodní soud se ve svém rozsudku zabýval také návrhem státního zástupce obvodního státního zastupitelství na zabrání zbylých zajištěných věcí a peněžních prostředků. Na základě protokolů o provedení prohlídek jiných prostor dovodil, že v souvislosti s vyšetřováním projednávané trestné činnosti byly zajištěny věci, které byly v souladu

s dříve nabízenými semeny netechnického konopí, literaturou a návody způsobily ovlivnit rozhodnutí jiných osob, aby zneužily jiné návykové látky než alkohol, a tudíž u nich za určitých okolností bylo možné dovozovat, že jich mohlo být užito k spáchání trestného činu. Protože však nešlo o věci, které by náležely jednomu nebo druhému z odsouzených, nebylo možné uložit trest jejich propadnutí podle § 70 trestního zákoníku. Stěžovatelkám již navíc byly na podkladě usnesení policejního orgánu vráceny některé ze zajištěných věcí, a to zejména kuřácké potřeby, textil, konopné prostředky, rozprašovače, pytle a jiné obaly, dózy a krabičky. Ohledně zbývajících zajištěných věcí sice dosud rozhodnuto nebylo, podle obvodního soudu u nich ale nelze spolehlivě uzavřít, že mají, ať už v jednotlivostech či v jejich zbývajícím souhrnu, takovou povahu, aby ohrožovaly bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, anebo aby hrozilo nebezpečí, že budou sloužit k spáchání zločinu. V případě zajištěných finančních prostředků vzal obvodní soud za prokázané, že byly generované podnikatelskou činností uvedených firem, aniž by bylo možné stanovit z jakých konkrétních transakcí a v které době provedených. Ani v jejich případě proto nelze jednoznačně uzavřít, že jsou, byť nikoli bezprostředním, výnosem trestného činu. Z těchto důvodů soud nerozhodl o zabránění uvedených věcí či finančních prostředků.

8. Jak již bylo uvedeno, městský soud svým rozsudkem vyhověl odvolání státního zástupce do neuložení výroku o zabránění věci a obvodnímu soudu uložil, aby se podrobně zabýval jednotlivými zajištěnými věcmi, k jakému důkazu vlastně byly zajištěny a zda právě i na základě takto zajištěných věcí byla prokázána vina obžalovaných z hlediska ucelenosti nabízeného sortimentu. Nekonkrétní tvrzení obvodního soudu, že zajištěné věci, stejně jako zajištěné peníze, mohly být užity i na jiné účely, nemohl městský soud uznat. Obvodní soud se měl zabývat jednotlivými položkami, kde a za jakých okolností byly věci uloženy, k čemu sloužily, případně k nim vyslechnout obviněné, a rozhodnout, zda se zabírají všechny nebo některé z nich.

9. Usnesením obvodního soudu ze dne 18. 7. 2016 sp. zn. 1 T 17/2015 bylo ve výroku I. (str. 1 až 31 tohoto usnesení) podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku rozhodnuto o zabránění zajištěných věcí, které jsou v něm blíže konkretizovány. Výrokem II. byl zamítnut návrh na zabránění částek 548 740 Kč, 914 EUR a 58 620 Kč. Obvodní soud dospěl po provedeném dokazování a zhodnocení zjištěných skutečností k závěru, že návrh státního zástupce na zabránění věcí nemajících účetní povahu je důvodný, a to až na zabránění zajištěných finančních prostředků. Věci uvedené pod výrokem I., k jejichž zajištění došlo v souvislosti s dříve stíhanou trestnou činností odsouzených, byly určeny k prodeji, případně samotný prodej podporovaly. Nacházely se totiž buď přímo v kamenných prodejnách kupujícím přístupným, nebo ve skladu, odkud byly do těchto kamenných prodejen či prostřednictvím obchodů po internetu distribuovány. Platí sice, že předmětné věci bylo možné v převážné míře jednotlivě použít k naprosto jiným účelům než k nezákonnému pěstování konopí, výrobě marihuany a jejímu zneužívání jako drogy, nelze však zapomínat na souvislosti, za kterých bylo toto zboží společnostmi vedenými odsouzenými nabízeno a s jakými možnými následky. Tyto věci byly, společně s o něco dříve z prodeje staženým, a dále tak již ani prostřednictvím internetových stránek nenabízeným, bohatým sortimentem semen specializovaných odrůd rostlin konopí, nabízeny, prodávány a propagovány prostřednictvím firem vedených odsouzenými i jako věci vhodné k nezákonnému, třeba i skrytému a efektivnímu pěstování konopí s vysokým obsahem zužitkování například kouřením. Na internetových stránkách a ve firemních katalozích pak byly uváděny specifikace omamných a psychotropních účinků vypěstovaných rostlin konopí na lidský organizmus při jejich užití, včetně specifikace

chutí a vůní, při kterých bylo používáno vychvalujících výrazů a spojení svádějících ke konzumaci této drogy bez objektivních informací o negativním působení. To vše bylo ve svém důsledku způsobilé vzbudit u potenciálních zákazníků rozhodnutí získat návykovou látku vypěstováním konopí a tuto následně užít. Bylo tedy prokázáno, že uvedené věci byly ve svém souhrnu užity nebo určeny k spáchání trestného činu, protože bylo možné rozhodnout o jejich zabrání.

10. Důvod, pro který nebyly zabráněny i zajištěné finanční prostředky, spočíval v tom, že z provedených důkazů nevyplýval jejich původ z posuzované trestné činnosti. O části zabraných věcí, majících zejména povahu různých dokladů a písemností, nebylo usnesením obvodního soudu rozhodnuto. Teprve usnesením obvodního soudu ze dne 8. 12. 2017 sp. zn. 1 T 17/2015 bylo podle § 80 odst. 1 trestního řádu rozhodnuto o jejich vrácení, a to současně s výše uvedenými zajištěnými finančními prostředky.

11. Proti výroku I. usnesení obvodního soudu, kterým bylo rozhodnuto o zabránění věci, podali odsouzení i stěžovatelky stížnosti, jež byly usnesením městského soudu ze dne 15. 11. 2017 č. j. 9 To 310/2017 podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítnuty. Rovněž byla zamítnuta stížnost státního zástupce proti výroku II. usnesení obvodního soudu. Městský soud zdůraznil, že pro naplnění subjektivní stránky trestného činu šíření toxikomanie podle § 287 trestního zákoníku, se nevyžaduje, aby skutečně nastal právem předvídaný účinek. Podněcováním je každý projev, který je způsobilý vyvolat u osob určitou náladu nebo rozhodnutí ke konkrétnímu chování. Snahou odsouzených bylo vyvolání zneužívání návykových látek zákazníků i jejich obchodů. Nabízeli nejen rostliny k využití v toxikomanii pro pěstitele a konzumenty, semena a další věci uvedené v rozhodnutí obvodního soudu, ale také celý sortiment zboží, který je obecně určen k pěstování, zpracování či užívání konopí, dále kuřácké potřeby pro kouření marihuany a propagační materiály s těmito tématy. Tím bylo pro zájmové osoby poskytováno materiální zajištění pro zneužívání návykové látky THC. Není pochyb, že tento sortiment byl nabízen promyšleně a byl sestaven tak, aby komplexně vyhovoval právě zájemcům z řad zákazníky odsouzených.

12. Jak vyplývá z konkrétního určení a účelu zajištěných věcí, tyto mohly sloužit k spáchání zločinů nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 2, 3, 4 a 5 trestního zákoníku, případně zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 4 trestního zákoníku či výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 2 trestního zákoníku. Z hlediska zákonných podmínek pro zabránění věci postačuje, že tyto slouží k spáchání zločinu, aniž by tento zločin byl také spáchán. Právě komplexnost vybavení pro zájemce vedla obvodní soud k správnému závěru, když účetní doklady a věci obdobné povahy, sloužící administrativně obchodu, vyloučil, ale jinak všechny ostatní zajištěné věci zahrnul do rozhodnutí o jejich zabránění. Není tedy namístě poukazovat na některé dílčí komponenty, například semena technického konopí, květináče či zem k pěstování. Právě ucelený sortiment byl totiž podstatou spáchání trestné činnosti obžalovaných, protože se zabránění věci vztahuje na všechny zajištěné věci s výjimkou těch, které nebyly postupem obvodního soudu postiženy.

13. Závěrem městský soud dodal, že v souvislosti s rozhodováním o stížnosti proti rozhodnutí o zabránění věci nemohl přezkoumávat pravomocné rozhodnutí policejního orgánu, kterým bylo ještě v přípravném řízení rozhodnuto o vrácení části zajištěných věcí.

Zároveň nevyhověl stížnosti státního zástupce proti rozhodnutí obvodního soudu nezabrat zajištěné finanční prostředky, jež považoval za správné odůvodněné.

III.

Argumentace stěžovatelek

14. Stěžovatelky se domnívají, že obecné soudy provedly příliš extenzivní výklad § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Městský soud pouze vágně konstatoval, že věci zajištěné v prostorách firem odsouzených, jak vyplývá z konkrétního určení a účelu těchto věcí, mohly sloužit k spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Většinu zabavených věcí ovšem tvořily pěstební substráty, zahradní technika a hnojiva, tedy potřeby pro pěstování rostlin, se kterými stěžovatelky (jako tzv. growshopy v pravém slova smyslu, nikoli s pokřivenou konotací používanou orgány činnými v trestním řízení) běžně obchodovaly. Toto zboží, které je zcela legálně obchodováno jinými subjekty, nebylo jakkoli modifikováno k nezákonnému užití a bylo možné je použít mnoha způsoby. Není zřejmé, z čeho bylo obecnými soudy dovozeno, že by mělo či mohlo být určeno právě pro nezákonné pěstování konopí. Obdobně mohlo být využitelné k pěstování jakýchkoli rostlin. Připuštění takového výkladu znamená, že lze kdykoli zabrat jakoukoli věc, u níž si lze hypoteticky a zcela abstraktně představit její zneužití ke zločinu. Pachatelé byli navíc odsouzeni za přečin, zatímco zabírané věci musí být užity k spáchání zločinu. Je zjevné, že předmětný výklad nese znaky libovůle a odporuje ústavním principům vázanosti veřejné moci zákonem. Nadto je namístě uvažovat, zda takovýto postup obecných soudů, kdy prakticky bylo zabaveno veškeré zboží stěžovatelek, nelze vnímat též jako porušení jejich svobody podnikání.

15. Obecné soudy se nedostatečně vypořádaly s námitkou stěžovatelek, že jejich zboží bylo zajištěno až ve dnech 19. a 20. 11. 2013, zatímco trestné jednání odsouzených bylo časově ohraničeno dnem 14. 10. 2013. Ve vztahu k finančním prostředkům obvodní soud správně dovodil, že nebylo možno spolehlivě uzavřít, že peněžní prostředky nebo nějaká část z nich pocházely z posuzované trestné činnosti, což potvrdil i městský soud. Na druhé straně obecné soudy bez jakéhokoli vypořádání se se stížnostními námitkami přehlédly, že tentýž argument platí i ve vztahu k zabíraným věcem. Pokud byly naskladněny po posledně uvedeném datu, pak k trestné činnosti, pro kterou bylo řízení vedeno, nemohly mít žádný vliv. To ale znamená, že nemohou být ani zabráný. Tím, že se tak přesto stalo, mělo být porušeno vlastnické právo stěžovatelek, jakož i jejich základní právo na soudní ochranu.

16. Postup orgánů činných v trestním řízení se citelným způsobem dotýká existence stěžovatelek, které jej nevnímají jako ochranné opatření, ale jako pokus o uložení likvidační sankce, přestože stěžovatelky jako právnické osoby nenesou trestněprávní odpovědnost za jednání osob, které v nich mají majetkový podíl. Ekonomické důsledky zabránění zboží vypočteného v napadených rozhodnutích (v řádu mnoha milionů Kč) jsou excesivní ve srovnání s trestným činem, pro který byli jejich společníci odsouzeni. O svévoli orgánů činných v trestním řízení pak svědčí i skutečnost, že část věcí byla stěžovatelkám již v přípravném řízení vrácena, zatímco jiná část, o kterou jde v tomto řízení, byla zabráná. Není přitom zřejmé, z jakého důvodu bylo rozhodnuto rozdílně o zboží majícím stejnou povahu. Městský soud v této souvislosti pouze konstatoval, že nemůže přezkoumávat rozhodnutí policejního orgánu, což od něj ale nikdo nežádal. Stěžovatelky požadovaly pouze to, aby jim bylo vysvětleno, podle jakého kritéria se tak

stalo. Naprostá nahodilost v rozhodovací praxi orgánů činných v trestním řízení v rámci jediné věci měla za následek odebrání věcí nezanedbatelné hodnoty.

17. Závěrem své argumentace stěžovatelky nemohly pominout své námitky, jimiž poukazovaly na nezákonnost prohlídek jejich prostor, při nichž došlo k zajištění zabraných věcí. Jestliže policejní orgány měly, jak vyplývá z příkazu obvodního soudu, již v listopadu 2013 za dostatečné odůvodnění, že se jednatel stěžovatelky a) dopustil přečinu šíření toxikomanie, pak proti němu mělo být podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání a hned poté provedena prohlídka jiných prostor tak, aby měl možnost při ní uplatnit svá procesní práva. To se ale bez zřetelného důvodu nestalo, přičemž k zahájení trestního stíhání došlo až za čtyři měsíce. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že nebyl dán důvod k nařízení prohlídek obecnými soudy před zahájením trestního stíhání. Příkazy k těmto prohlídkám navíc neobsahovaly náležité odůvodnění jejich neodkladnosti a neopakovatelnosti. Stěžovatelky dodávají, že pokud prohlídky jiných prostor nebyly zákonné, pak i veškeré věci zajištěné při těchto prohlídkách se dostaly do držení státu nezákonně a nemohly být zabráný.

IV.

Řízení před Ústavním soudem

18. Ústavní soud si vyžádal spis vedený u obvodního soudu pod sp. zn. 1 T 17/2015 a vyzval účastníky i vedlejší účastníky řízení k vyjádření se k ústavní stížnosti.

19. Městský soud i obvodní soud ve svých vyjádřeních ze dne 6. 6. 2018 a 11. 5. 2018 odkázaly na obsah napadených rozhodnutí. Městský soud dodal, že považuje ústavní stížnost za nedůvodnou.

20. Městské státní zastupitelství v Praze (dále jen „městské státní zastupitelství“) ve svém vyjádření ze dne 4. 6. 2018 označilo argumentaci stěžovatelek za částečně relevantní. Je nepochybné, že zabrané věci jsou v jejich faktickém vlastnictví. Současně však měly zcela podstatnou úlohu v trestné činnosti odsouzených P. S. a Ing. M. O., kteří prostřednictvím obou stěžovatelek předmětné věci nabízeli, prodávali a propagovali jako věci vhodné k nezákonnému a efektivnímu pěstování konopí s vysokým obsahem THC a jeho následnému zpracování a využití, a to společně se sortimentem semen specializovaných odrůd rostlin konopí. Právě komplexnost celého nabízeného sortimentu byla ve svém důsledku způsobila zákazníkům stěžovatelek svádět jak k pěstování, tak ke zneužívání marihuany, které je posuzováno jako přečin šíření toxikomanie podle § 287 trestního zákoníku. Obě stěžovatelky se tak na trestné činnosti hlavních pachatelů v podstatné míře podílely, neboť stíhaná trestná činnost byla páchaná v rámci jejich činnosti a taky v jejich prospěch.

21. Navzdory uvedenému podle městského státního zastupitelství vyvstává v posuzované věci pochybnost, zda uloženým ochranným opatřením podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku není spíše nahrazován trest, který by mohl být právnickým osobám uložen v případě, jestliže by fakticky došlo k jejich odsouzení. Nelze bez dalšího uzavřít, že jak oba odsouzení, tak i obě stěžovatelky budou pokračovat v trestné činnosti, pro kterou bylo vedeno trestní řízení, a tedy že hrozí nebezpečí jejich použití k spáchání zločinu. Takovouto úvahu nutno označit za hypotetickou. Zajištěné věci totiž mohly v převážné míře sloužit k naprosto jiným účelům, než je pěstování konopí a výroba marihuany. Z těchto důvodů podle městského státního zastupitelství bylo napadenými

rozhodnutími v rozporu s čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny porušeno vlastnické právo stěžovatelek. Jako nedůvodnou zhodnotilo městské státní zastupitelství námitku vztahující se k nezákonnosti prohlídek jiných prostor, při nichž došlo k zajištění předmětných věcí. Tuto námitku uplatnili v rámci své obhajoby oba odsouzení a soudy všech stupňů ji vyhodnotily jako neopodstatněnou.

22. Uvedené vyjádření doplnilo městské státní zastupitelství podáním ze dne 11. 10. 2018. Úvaha o tom, že uložené ochranné opatření do jisté míry nahrazuje trest, který by mohl být uložen jediné stěžovatelkám jako právníckým osobám, byla v původním vyjádření městského státního zastupitelství vyslovena pouze hypoteticky. Stěžovatelky nebyly stíhány, přičemž zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právníckých osob a řízení proti nim (dále jen „zákon o trestní odpovědnosti právníckých osob“), ve znění účinném v době, kdy došlo k spáchání trestné činnosti, jejich trestní stíhání ani neumožňoval. Změnu přinesla až novela tohoto zákona provedená zákonem č. 183/2016 Sb. Použitý příměr měl pouze zdůraznit fakt, že podle městského státního zastupitelství s ohledem na rozsah majetkové újmy, jež uložené ochranné opatření působí stěžovatelkám, a charakter dotčených věcí, v dané věci ustupuje preventivní charakter uloženého ochranného opatření významně do pozadí. Případná újma působená ochranným opatřením by měla být vždy jen prostředkem k dosažení preventivního cíle, nikoli cílem samotným.

23. Obvodní státní zastupitelství ve svém sdělení ze dne 15. 5. 2018 uvedlo, že nevyužije možnosti vyjádřit se k ústavní stížnosti a podle § 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se vzdalo postavení vedlejšího účastníka řízení.

24. Stěžovatelky podáním ze dne 21. 6. 2018 reagovaly na vyjádření jednotlivých účastníků a vedlejšího účastníka řízení. V zásadě se ztotožnily s názorem městského státního zastupitelství ohledně pochybnosti, zda uložením ochranného opatření podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku nebyl ve skutečnosti spíše nahrazován trest, který by jim mohl být uložen v případě jejich stíhání jako právníckých osob. Stěžovatelky se přitom trestného činu šíření toxikomanie nemohly dopustit. K jednání odsouzených totiž docházelo v období, kdy tento trestný čin nebyl obsažen v taxativním výčtu skutkových podstat zákona o trestní odpovědnosti právníckých osob. I když tedy byla trestněprávní odpovědnost stěžovatelek apriorně vyloučena, byla jim ze strany obecných soudů uložena v zásadě likvidační sankce a byl zabrán majetek v hodnotě milionů Kč. Nelze nicméně souhlasit s tvrzením, že trestná činnost odsouzených byla páčána i ve prospěch stěžovatelek. Jejich zisk plynul dlouhodobě z legálně provozované obchodní činnosti, kterou stěžovatelka a) provozuje již od roku 2000 a při které vytváří kromě řádně daněných výnosů též nemálo pracovních míst. Činnost stěžovatelek sice byla v krátkém časovém úseku roku 2013 vyhodnocena jako součást skutkového děje, v němž bylo shledáno naplnění skutkové podstaty přečinu, za který byli její společníci odsouzeni, není v souladu s realitou, pokud orgány činné v trestním řízení vytváří dojem, že činnost stěžovatelek byla jako celek spojena s tímto přečinem. Stěžovatelkám bylo zasláno i doplnění vyjádření městského státního zastupitelství, možnost vyjádřit se k němu však nevyužily.

25. Dle § 44 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl Ústavní soud ve věci bez konání ústního jednání, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci.

V.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

26. Ústavní soud konstatuje, že je příslušný k projednání návrhu. Ústavní stížnost je přípustná (stěžovatelky vyčerpaly všechny zákonné procesní prostředky k ochraně práva dle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), byla podána včas a osobami k tomu oprávněnými a splňuje i všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně povinného zastoupení advokátem (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu).

VI.

Vlastní posouzení

27. Poté, co se Ústavní soud seznámil s argumentací stěžovatelek, vyjádřeními účastníků řízení a vedlejšího účastníka a obsahem příslušného trestního spisu, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je částečně důvodná.

28. V řízení o ústavních stížnostech [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu] se Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) omezuje na posouzení, zda rozhodnutími orgánů veřejné moci nebo postupem předcházejícím jejich vydání nebyla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody.

29. Napadenými rozhodnutími rozhodly obecné soudy podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku o zabránění zboží a propagačních materiálů stěžovatelek, jež byly zajištěny při prohlídkách provedených v jejich prodejnách a ve skladu. Zabránění těchto věcí mělo za následek pozbytí vlastnického práva stěžovatelek k nim. Podle stěžovatelek však pro takovýto zásah nebyly splněny zákonné podmínky. Zabránění věcí měla bránit také skutečnost, že tyto věci měly být zajištěny při nezákonných domovních prohlídkách.

30. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti předpokládalo zodpovězení otázky, zda napadenými rozhodnutími nebylo rozhodnuto o zabránění věci v rozporu s ústavní zárukou vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny, případně zda se tak nestalo následkem vybočení ze zásad spravedlivého procesu, což by zase opodstatňovalo závěr o rozporu napadených rozhodnutí se základním právem na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

VI./a

Obecně k institutu zabránění věci

31. Ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2019, umožňovalo soudu uložit trest propadnutí věci, které bylo užito k spáchání trestného činu nebo která byla k spáchání trestného činu určena. Pakliže na základě uvedeného ustanovení nebyl trest propadnutí věci uložen, podle § 101 odst. 1 trestního zákoníku mohl soud uložit, že se taková věc zabírá, a) náleží-li pachateli, kterého nelze stíhat nebo odsoudit, b) náleží-li pachateli, od jehož potrestání soud upustil, nebo c) ohrožuje-li bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit k spáchání zločinu.

32. Ochranné opatření zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se ukládá, aniž by byl podstatný vztah osoby, které zabíraná věc náleží, k trestné činnosti,

k jejímuž spáchání byla tato věc určena nebo užita. Rozhodný je pouze vztah mezi zabíranou věcí a trestným činem [srov. usnesení ze dne 1. 10. 1999 sp. zn. IV. ÚS 429/99 (U 62/16 SbNU 345), *mutatis mutandis* také náleze ze dne 24. 5. 2016 sp. zn. I. ÚS 1121/15 (N 92/81 SbNU 505)]. V každém jednotlivém případě by měla být zřejmá souvislost mezi trestním řízením a zabranou věcí (srov. náleze ze dne 22. 5. 2018 sp. zn. II. ÚS 1849/17). V souladu s § 96 trestního zákoníku musí jít o opatření přiměřené jednak povaze a závažnosti pachatelem spáchaného činu, jednak nebezpečí, které od pachatele v budoucnu hrozí pro zájmy chráněné trestním zákonem, jakož i osobě pachatele a jeho poměrům. Tuto přiměřenost nutno posuzovat ve vztahu k účelu zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, jímž je znemožnit ohrožení bezpečnosti lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, nebo spáchání zločinu. Požadavek přiměřenosti vyplývá již z toho, že zabránění věci dochází k pozbytí vlastnického práva jejího dosavadního vlastníka. Má-li být šetřena podstata a smysl tohoto základního práva dle čl. 4 odst. 4 Listiny, je takovýto zásah přijatelný pouze za předpokladu, že legitimního cíle nelze dosáhnout prostředkem, který by byl ve vztahu k tomuto základnímu právu více šetrný, například některým ze způsobů podle § 101 odst. 4 trestního zákoníku. Jakýkoli závěr o naplnění zákonných podmínek zabránění věci musí být náležitě odůvodněn.

VI./b

Námítka nezákonnosti zabránění věci z důvodu tvrzené nezákonnosti jejich zajištění

33. Ústavní soud se předně zabýval námitkou stěžovatelek, že nezákonnost napadených rozhodnutí o zabránění věci měla být dána již z důvodu nezákonnosti prohlídek, při nichž došlo k zajištění těchto věcí. Stěžovatelky v této souvislosti tvrdí, že v případě nařízení prohlídek prostor, v nichž vykonávaly svou činnost, nešlo o neodkladný nebo neopakovatelný úkon podle § 160 odst. 4 trestního řádu, což je podmínka, aby mohly být provedeny ještě před zahájením trestního stíhání. Závěr o tom, že mělo jít o neodkladný nebo neopakovatelný úkon, neměl být v příkazech k prohlídkám jiných prostor náležitě odůvodněn.

34. Uvedené námitky nejsou v posuzované věci významné, neboť podmínkou zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku není její zajištění. Případná nezákonnost příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků podle § 83a trestního řádu může založit nezákonnost zajištění věci odňaté při jejím provedení, či dokonce vést k tomu, že tato věc nebude moci být v předmětném trestním řízení použita jako důkaz. V tomto ohledu může mít význam pro rozhodnutí soudu o vině a trestu. Pakliže však bylo odsuzujícím rozsudkem rozhodnuto o vině obžalovaného, zákonnost příkazu k prohlídce jiných prostor již nelze samostatně přezkoumávat při rozhodování o zabránění věci. Obecné soudy jsou tímto rozsudkem, včetně v něm obsažené skutkové věty, vázány, a důvodnost zabránění věci posuzují ve vztahu k již zjištěné trestné činnosti bez ohledu na to, zda tato věc byla v průběhu trestního řízení zajištěna, nebo nikoli.

35. Za této situace není dán v tomto řízení prostor k tomu, aby Ústavní soud přezkoumával zákonnost provedených domovních prohlídek. Jeho výsledek by se nemohl promítnout do závěru o tom, zda napadenými rozhodnutími byla nebo nebyla porušena základní práva a svobody stěžovatelek. Jen nad rámec se ale dodává, že zákonností prohlídek provedených v předmětném trestním řízení se podrobně zabýval rozsudek městského soudu, jímž byl ve výroku o vině odsouzených potvrzen rozsudek obvodního soudu. Rovněž se k nim ve svém usnesení vyjádřil Nejvyšší soud. Ústavní stížnost Ing. M. O. proti těmto rozhodnutím byla odmítnuta usnesením ze dne 9. 10. 2018 sp. zn. II.

ÚS 2980/17 jako zjevně neopodstatněná. Samotné stěžovatelky, jejichž věci byly zajištěny při domovní prohlídce, měly možnost brojit ústavní stížností proti příkazu k prohlídce prostor, v nichž vykonávaly svou činnost, již v průběhu přípravného řízení.

VI./c

Námítka nesplnění zákonných podmínek pro zabránění věci

36. Dále Ústavní soud hodnotil, zda napadenými rozhodnutími nedošlo k zabránění věci v rozporu s § 96 a § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, a to z hlediska požadavků plynoucích ze záruky vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny a práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. V zásadě tak posuzoval, zda výklad a použití tzv. podústavního práva nejsou založeny na svévoli nebo zda jiným způsobem nevybočují ze zásad spravedlivého procesu. Tak by tomu bylo zejména tehdy, pokud by nezohlednily správně (či vůbec) dopad některého ústavně zaručeného práva nebo svobody na posuzovanou věc [nález ze dne 21. 3. 2002 sp. zn. III. ÚS 256/01 (N 37/25 SbNU 287)], nebo by nerespektovaly jednoznačně znějící kogentní normu [nález ze dne 8. 7. 1999 sp. zn. III. ÚS 224/98 (N 98/15 SbNU 17)], nebo by zjevně a neodůvodněně vybočovaly ze standardů výkladu, který je v soudní praxi respektován, resp. který odpovídá všeobecně akceptovatelnému (doktrinálnímu) chápání dotčených právních institutů [nález ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471)].

37. Zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku předpokládá splnění tří podmínek. Musí se týkat věci, která 1) byla užita nebo určena k spáchání trestného činu (podle znění účinného od 1. 2. 2019, kdy nabyla účinnosti novela trestního zákoníku provedená zákonem č. 287/2018 Sb., musí jít o věc, která je nástrojem trestné činnosti), 2) ohrožuje bezpečnost lidí nebo majetku, popřípadě společnosti, anebo hrozí nebezpečí, že bude sloužit k spáchání zločinu, a 3) zabránění musí být opatřením přiměřeným jak povaze a závažnosti pachatelem spáchaného činu, tak nebezpečí, které od pachatele v budoucnu hrozí pro zájmy chráněné trestním zákonem, jakož i osobě pachatele a jeho poměrům.

38. Zabraněné věci byly nepochybně užity k spáchání trestného činu, který byl vymezen ve skutkové větě rozsudku obvodního soudu. Lze se ztotožnit se závěrem obecných soudů, že tyto věci představovaly komplexní a promyšlený sortiment zboží, jenž měl zákazníky podněcovat k pěstování a užívání návykové látky THC. První ze tří uvedených podmínek je tudíž splněna. Pokud však jde o zbylé dvě podmínky, obecné soudy se jimi nezabývaly dostatečně.

39. Účelem ochranného opatření zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku není potrestání jejího vlastníka, nýbrž prosazení veřejného zájmu na tom, aby určitá věc, jež byla užita nebo určena k spáchání trestného činu, dále neohrožovala bezpečnost lidí nebo majetek, nebo aby ji nebylo možné použít k spáchání zločinu, jestliže existuje takové nebezpečí. Vždy musí být zvažováno, zda je takovéto opatření k dosažení tohoto účelu nezbytné, případně zda jej nelze dosáhnout jiným prostředkem, který by byl šetrnější ve vztahu k ústavně zaručenému vlastnickému právu vlastníka této věci a nevyžadoval by zánik tohoto jeho práva, tedy zejména uložení některé z povinností podle § 101 odst. 4 trestního zákoníku. To platí obzvlášť za situace, kdy uvedené nebezpečí neplyne z povahy určité věci, ani je nelze bez dalšího spojovat s jejím obvyklým účelem. Z rozhodnutí soudu o zabránění věci přitom musí být seznatelné, z jakého důvodu nebylo uložení takovéto šetrnější povinnosti možné.

40. Nebezpečí, že věc bude sloužit k spáchání zločinu, nelze dovozovat z pouhé možnosti takového použití. Takto široce pojatá podmínka zabrání věci by byla splněna v podstatě vždy, neboť hypoteticky lze téměř každou věc užít k spáchání zločinu. Zabrání věci, respektive s ním spojený zásah do vlastnického práva, musí být odůvodněn konkrétními okolnostmi, z nichž bude vyplývat alespoň taková míra pravděpodobnosti uvedeného následku, která bude potřebu tohoto zásahu s ohledem na obvyklý chod věci rozumně odůvodňovat.

41. Ústavní soud v obecné rovině uznává, že zabrané věci, jež byly ve vlastnictví stěžovatelek, mohly objektivně sloužit (být použity) k spáchání zločinů nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 2, 3, 4 a 5 trestního zákoníku, případně zločinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedy podle § 284 odst. 4 trestního zákoníku či výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedy podle § 286 odst. 2 trestního zákoníku. Obecné soudy se již ale dostatečně nevěnovaly otázkám, z jakého důvodu lze takovéto jednání v případě jejich nezabrání předpokládat a zda takovému následku nebylo možné zamezit jiným ochranným opatřením, jež by bylo v souladu s požadavkem přiměřenosti (proporcionality) podle § 96 trestního zákoníku opatřením šetrnějším k vlastnickému právu stěžovatelek podle čl. 11 odst. 4 Listiny, například zabráním pouze části zajištěných věcí, jak bude dále rozvedeno níže.

42. Nutno zdůraznit, že předmětem zabrání byl sortiment zboží, jehož podstatná část sloužila k pěstebním či jiným účelům, nikoli jen k nezákonnému pěstování konopí s vysokým obsahem THC. V podstatné části šlo o zboží, které lze běžně koupit a které se svým obvyklým účelem nijak nepřičí zákonu. Nebezpečí použití této části zabraných věcí k spáchání zločinu neplyne ze samotné jejich podstaty, ani ze samotné skutečnosti, že jsou nabízeny k prodeji, ale z pokračování prodeje těchto věcí způsobem, kdy je nabídka komplexního sortimentu zboží doprovázena propagací a poskytnutím návodu k nezákonnému pěstování konopí s vysokým obsahem THC. U významné části zabraných věcí mohlo být toto nebezpečí dostatečně eliminováno již tím, že by byly nabízeny k prodeji samostatně, případně v rámci jinak koncipovaného sortimentu zboží, a bez uvedené propagace či návodu. Koneckonců i stát sám takto zabrané zboží začal v nedávné době prodávat, popřípadě dražit prostřednictvím Centra zajištěných aktiv Ministerstva vnitra, aniž by takové rozlišování a v takovém rozsahu z hlediska jeho možného určení sám prováděl.

43. Přestože samotná možnost zákonného využití určité věci nepředstavuje překážku jejího zabrání (usnesení ze dne 13. 2. 2018 sp. zn. III. ÚS 3566/16), z hlediska účelu ochranného opatření měly obecné soudy posoudit přiměřenost zabrání věci v rozsahu stanoveném napadenými rozhodnutími. Účelu ochranného opatření totiž patrně bylo možné dosáhnout zabráním i jen části věci, a to těch, jejichž zahrnutí do nabízeného sortimentu zboží umožnilo přiznat tomuto sortimentu zboží jako celku povahu věcí určených právě k nezákonnému pěstování konopí a jeho propagaci. Obecné soudy tak měly v souladu s principem přiměřenosti posoudit, u kterých ze zajištěných věcí skutečně hrozí jejich užití k spáchání zločinu, a ostatní věci stěžovatelkám vrátit.

44. Obecné soudy pochybily, jestliže se řádně nezabývaly otázkou přiměřenosti zabrání věci, jak to předpokládá § 96 trestního zákoníku a čl. 4 odst. 4 ve spojení s čl. 11 odst. 1 Listiny. Nelze přisvědčit názoru městského soudu, podle něhož při rozhodování o zabrání

věcí nemělo význam posuzovat odděleně jednotlivé části zajištěného sortimentu zboží. Paušální závěr obecných soudů o důvodnosti zabrání celého sortimentu zboží ve vlastnictví stěžovatelek nerespektuje odlišnou povahu jednotlivých typových skupin zabraných věcí, pokud jde o nebezpečí, že budou sloužit k spáchání trestného činu, a činí tak napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými.

45. Ústavní soud spatřuje v těchto pochybeních obecných soudů vybočení z mezí přípustného výkladu § 96 a § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Protože právě na tomto výkladu bylo založeno rozhodnutí o zabrání věci, je tím odůvodněn závěr, že napadenými rozhodnutími došlo k porušení základního práva stěžovatelek na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny i jejich vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

46. Uvedený závěr o porušení základního práva se týká napadeného výroku I. usnesení obvodního soudu, jakož i části napadeného usnesení městského soudu, kterou byly zamítnuty stížnosti proti uvedenému výroku. Stěžovatelky nicméně napadly ústavní stížností usnesení městského soudu jako celek, tedy včetně části, kterou byla zamítnuta stížnost státního zástupce, jež směřovala proti výroku II. usnesení obvodního soudu. Ústavní soud konstatuje, že tímto výrokem byl zamítnut návrh státního zástupce na zabrání částek 548 740 Kč, 914 EUR a 58 620 Kč, a tudíž jím nemohlo dojít k porušení vlastnického práva stěžovatelek či jiného jejich základního práva. Ve vztahu k této zbylé části napadeného usnesení městského soudu je proto ústavní stížnost zjevně neopodstatněná.

47. Ústavní soud závěrem podotýká, že rozhodnutí policejního orgánu, kterým došlo ještě v přípravném řízení k vrácení části zabraných věcí stěžovatelkám, nezakládá překážku pro rozhodnutí soudu o zabrání zbylých zajištěných věcí, a to přestože není žádoucí, aby bylo s typově obdobnými věcmi zacházeno různě. Obecné soudy při posouzení existence důvodů pro zabrání věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku totiž nejsou a ani nemohou být vázány právním názorem policejního orgánu a v tomto směru mohou dospět k odlišným právním závěrům. Musí však náležitě odůvodnit, z jakého důvodu považovaly zákonné podmínky zabrání věci za splněné. Námitkou, že část nabízeného sortimentu zboží byla naskladněna až po datu, kterým byla ohraničena trestná činnost odsouzených, se Ústavní soud nezabýval. Stěžovatelky budou mít možnost uplatnit ji v dalším řízení.

VII. *Závěr*

48. Z těchto důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost stěžovatelek v rozsahu, v němž směřovala proti části napadeného usnesení městského soudu, kterou byly zamítnuty stížnosti proti napadanému výroku I. usnesení obvodního soudu, a proti výroku I. usnesení obvodního soudu důvodnou a podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jí v tomto rozsahu vyhověl (výrok I.) a tato rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu částečně zrušil (výrok II.). Ve vztahu k zbylé části usnesení městského soudu, kterou byla zamítnuta stížnost státního zástupce proti výroku II. usnesení obvodního soudu, rozhodl Ústavní soud podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu o odmítnutí ústavní stížnosti jako zjevně neopodstatněné (výrok III.).

49. Bude povinností obvodního soudu, aby vázán právním názorem vysloveným v tomto nálezu znovu rozhodl o návrhu státního zástupce na zabrání zajištěných věcí ve vlastnictví

stěžovatelek a aby se ve vztahu k jednotlivým typovým skupinám těchto věcí náležitě vypořádal s otázkou existence nebezpečí, že budou sloužit k spáchání trestného činu, a přiměřenosti jejich zabránění. Ústavní soud si je vědom složitosti naplnění tohoto požadavku s ohledem na veliký počet zajištěných věcí a na tomto místě nijak nepředjímá odpověď na otázku, u které části zajištěných věcí ve vlastnictví stěžovatelek jsou dány důvody pro jejich zabránění a která jejich část by měla být vrácena stěžovatelkám.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 3. dubna 2019

Jaromír Jirsa
předseda senátu